

kefét, gondolom: a könyv kint van Karácsonyra. Ez kint jelenik meg a Prot. Szabadegyetem kiadásában, a Két tükör kozt-öt is az adta ki. Nem tudom, hogyan tudom majd eljuttatni, talán Kati útján, pedig szeretném, mert elő-előfordul benne Vas István.

Mondd meg Piroskának, hogy mindennapi megrendült örömem a bádogkrisztusa a falon, szép keskeny ezüstszínű keretben, a portrém mellett. Memento mori. De milyen szelíd.

Cipit bizonyára látjátok, sokszor ölelem.

Mindkettőtöket a régi szeretettel ölel csókol

Cs. Laci

MÉRT VIJJOG A SASKESELYŰ. Szépirodalmi Kiadó, 1981. – HÉT TENGER ÉNEKE (sokadik, új kiadás). Szépirodalmi Kiadó, 1982. – Cs. Szabó László: ALKALOM. Esszék irodalomról, művészetéről. Gondolat, 1982. – Cs. Szabó László: KÖZEL S TÁVOL. Összegyűjtött elbeszélések. Magvető, 1983. – *Late developer: későn érő.* – *Hollán Zsuzsa:* orvosnő, a Haematológiai Kórház igazgatója.

Czesław Miłosz

KÉSZÜLŐDÉS

Még egy év előkészület, annyi kell.

Már holnap nekiülök a munkának nagy művemem,

Amelyben ez a század olyan lesz, amilyen volt valóban.

A nap éppúgy fölkel benne a becsületesnek és becstelennek,

A tavaszok és az őszi tévedhetetlenül követik egymást,

A nedves bozótban agyaggal bélelt fészket rak a rigó,

S róka-természetük tanulják ifjú rókák.

Mindössze ennyi. S talán még: seregek,

Átfagyott mezőkön át rohanva, miriád-hangú

Kórusban káromkodva; egy tankágyú csöve,

Mely roppanttá tornyosul az utcasarkon: hajnali

Útrakelés örtornyok és szögesdrót-kerítések között.

Nem, túl korai még a holnap. Majd öt vagy tíz év múlva.

Még mindig túl sokat gondolkodom az anyák feladatain

És azon, hogy mi is a női testből született ember.

Összekucorodik és védi a fejét,

Amit nehéz csizmák rugdosnak; futás közben

Éles fénnel lángolva ég; buldózer emeli agyaggödörbe.

Az anyától születettet. A gyönyörben fogantat. Aki játékot szorongat.

Nem tanultam meg még nyugodtan beszélni, ahogy kell,

Pedig a harag s a részvét ártnak a stílus egyensúlyának.

KIEGYEZÉS

Későn jött el számára az önmagával való Alázatos kiegyezés kora. „Igen”, mondta, „Arra születtem, hogy költő legyek és Semmi más. Semmi máshoz nem értettem Igazán. Nagyon szégyenkezem, de Nem tudtam változtatni az elrendelésen.”

A költő: az, aki mindig másra gondol.
Szórakozottsága kétségbeejti szeretteit.
Az is lehet, nincsenek emberi érzései.

De végül is, miért ne lenne így?
Az emberi sokféleséghez a mutáció éppoly Szükséges, mint a változat. Keressük fel
A költőt otthonában, a kissé megfakult külvárosban,
Ahol nyulat tenyészt, gyümölcslikőrt főz magának,
És hermetikus verseket vesz föl hangszalagra.

Gömöri György fordításai

Marguerite Yourcenar

RONTÁS

Nagy Nóra fordítása

Az ébresztőóra tizenegyet mutatott, éjjeli tizenegyet. A konyha szinte tágas volt; az egykor fehér falakra, melyeket időközben elszínezett az ételek gőze, foltok, karcolások gyűltek, a használat jelei, az ajtófélfán pedig szabályos rovátkák sorakoztak: a gyerekek évről évre itt mérték le, hogy mennyit nőttek. Az edényeket meghatározott rend szerint tárolták, azaz a gyakran használtak voltak leginkább kéznél, a kredenc alsó polcain, azokat pedig, amelyek már semmire sem voltak jók, vagy csak díszként szolgáltak, legfelülre száműzték. Amikor Toussainte, megözvegyülvén, beköltözött ezekbe a szobákba, még olajjal világítottak; most a mennyezetről villanyégő lógott, melyhez légyfogót erősítettek. Ez az égő, egy gázrezsó, az asztalt borító viaszosvászon terítő és a külvárosi bazárban beszerzett kávédaráló határozta meg a hely hangulatát, ezek jelentették számára a lét nemességét. Toussainte az asztalnál ulve egy asszonnyal beszélgetett, aki a többieknél előbb érkezett; elrámolták a vacsoraedényeket, és mozdu-